

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

Jack L. Chalker

**SRAUTO IR
UŽUOVĖJŲ DVASIOS**

erikas

Knygute.lt

Jack L. Chalker
SRAUTO IR UŽUOVĖJŲ DVASIOS
(Mokslinis) fantastinis romanas

DAUGIAMILIJONINIS BESTSELERIS !!!

Kesė nė nepajuto, kaip Sielos Bendražygis įsiskverbė į jos kūną... Tačiau gerai suvokė, kokios supuvusios yra Užuovėjos religinės viršūnės. Žinojo, jog Srautas, supantis Užuovėją, nėra tik beformė tuštuma, kurios gelmėse užgimsta kraupūs mutantai bei bejausmiai burtininkai...

...Srautas - tai Užuovėjos egzistavimo pagrindas! Tačiau šių žinių kaina - tremtis ir susitikimas su Septynetu, kuris saugo Pragaro Vartus...

Pirma "Sielos Bendražygio" knyga

Iš anglų kalbos vertė BRONIUS BRUŽAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
300 tomas. Serija įkurta 1990m.

Jack L. Chalker - SPIRITS OF FLUX AND ANCHOR
London, Roc books, 1987

Copyright © by Jack L. Chalker

1984 Cover art copyright © by Patrick Woodroffe, 1976
Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2004
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1. UŽUOVĖJA

Lekemo Užuo­vė­jo­je niekam nereikė­jo aiškinti, jog žmogus juodais drabužiais kelia grėsmę. Bet kuris gijonas, keliau­jan­ti­sis Sraute, labiau nei pavojingas - jo derėtų prisibijoti dėl daugybės priežasčių.

Bežiūrint į vyriškį, jojan­­tį ant savo milžiniško balto žirgo, Kesiją nelauk­tai persmelkė šaltukas. Nenuostabu, kad kūnas nuėjo pagaugais. Juk ji sulaukė Pilnametystės, be to, iki Surašymo šventės beliko trys dienos, nors mergina niekada netikėjo, kad jai gresia rimtas pavojus. Šiais metais kvota žemiausia per visą Kesijos gyvenimą dėka neįtikėtina­i gausaus derliaus bei aukšto Garbin­gujų Senolių mirtingumo, todėl jos šansai, kaip ir kitų bendraamžių, lygūs vienam nuošimčiui. Tiesą sakant, ši­met į šventę buvo pakviesti vos ke­ turi gijonai, ir, pasak gan­dų, tik du iš jų sutiko atkeliauti, likusieji nutarė apsilankyti turtinges­nėse Užuo­vė­jose, kur daugiau aukų, už kurias, suprantama, galima gauti didesnę pelną.

Žmogus pasirodė besąs aukštas, lieknas, rau-
meningas, juodais kaip anglis plaukais, žemyn
pariestais ūsais. Jei vyriškis būtų kilęs iš įprastos
aplinkos, Kesijos bendraamžės ir už ją vyresnės
merginos manytų, kad jis gana išvaizdus. Tačiau
gijonas neturėjo nieko bendra su įprasta aplinka
arba kilme, ir tai paaiškėdavo kiekvienam, kuris jį
jį pažvelgdavo. Nuo žmogaus sklido kažkas, ko
nejmanoma nupasakoti žodžiais. *Kažkas*, dėl ko
praeivius nukrėsdavo šiurpas. Ne pagal metus
senas, raukšlių išvagotas veidas atrodė diržingas
tarsi gerai išdirbta oda, keistokos, blyškiai mels-
vos akys spinduliavo panieką pasauliui ir jo gėry-
bėms. Vyriškis vilkėjo rūbus, pasiūtus iš juodos
šiuurkščios medvilninės medžiagos, avėjo juodus
aulinius, mūvėjo juodas pirštines, ant viršugalvio
užsimaukšlinęs juodą plačiakraštę skrybėlę, ku-
rios vienas kraštas buvo pakeltas aukštyn, kaip ir
visų gijonų, ant pečių užsimetęs juodą odinį
švarką, iš vidaus pamuštą kitados baltu, dabar
nugairintu avikailiu.

Nugairintas... geriausiai jį apibūdinantis žodis.
Batai, drabužiai, netgi nupjautavamzdis su

Įmantriai raižyta rankena, kabantis po sidabri-
nėmis sagtimis apkaltu diržu, įkištas į pailgą dėk-
lą - visi daiktai atrodė, lyg būtų nugairinti vėjo,
sudūlėję.

Lėtai ir didingai gijonas prajojo pro Kesiją, ta-
čiau šaltos, į tolumą nukreiptos akys nė nesiteikė
dirstelėti į smulkaus sudėjimo merginą. Jos ap-
skritai nieko nepastebėjo. Kesija krūptelėjo, apsi-
sukusi nužingsniavo atgal link bendruomenės
fermos, kur gimė ir užaugo.

Vingiuoto, vėžėmis išvagoto, purvino keliuko
gale įsikūrusią fermą nuo pagrindinio plento sky-
rė maždaug kilometras. Abipus merginos driekėsi
erdvūs laukai, išmarginti besiganančių karvių
taškeliais. Ji mintinai žinojo kiekvieną kelio rėžį ir
lengvai galėjo atpažinti visas bendruomenės kar-
ves, bet kažkodėl šiandien jos domino Kesiją ma-
žiau nei kada nors anksčiau.

Skaisčią, giedrą dieną danguje visa savo die-
viškąja didybe tviskėjo Šventoji Motina, užliejusi
Lekemo Užuovėją akinančiu švytėjimu, nudažiusi
peizažą subtiliais, margais atspalviais. Nuo tokio
vaizdo atimdavo žadą, antra vertus, Ji visada pa-

sirodydavo išsisklaidžius debesims. Kesija ir kiti iš šio pasaulio laikė visur esantį Šventosios Motinos veidą savaime suprantamu dalyku ir atkreipdavo į jį dėmesį nebent tuomet, kai meldavosi arba nusidėdavo.

Nūnai Šventosios Motinos paramos ypač reikėjo, todėl Kesija sustojo ir pagarbiai į Ją žvilgtelėjo, vildamasi sulaukti paguodos bei įkvėpimo. Žaižaruojantys auksiniai, oranžiniai, tamsiai raudoni, smaragdiniai spinduliai, puošiantys kraštovaizdį kintančiomis spalvomis, parodė daug grožį bei puikybę ir priminė žmonijai apie prarastąjį Rojų lygiai taip pat, kaip naktis demonstruodavo Pragarą bedugnę, tolimas, mažutes žvaigždes, įkūnijančias pražuvusias sielas, kurios, jei nebus išpirktos, amžiams nugrims į tamsą.

Mergina netrukus pajudėjo iš vietos, vieniša figūrėlė, grįžtanti į vieninteliu kada nors turėtus namus. Nors diena išaušo graži, oras buvo pakankamai žvarbus, todėl jai teko apsivilkti storus languotus flanelinius marškinius ir užsimauti darbinės vilnones kelnes.

Dėl Kesijos veido, kuriame susipynė tiek mote-

riški, tiek vyriški bruožai, tamsių visuomet labai trumpai kerpamų plaukų ir, žinoma, smulkaus sudėjimo ją amžinai maišydavo su berniuku. Soderus sopranas, deja, taip pat nepadėdavo išvengti painiavos. Ji buvo jauniausia iš keturių vaikų, mergaičių, o gimdytojai iš visos širdies troško berniuko, ypač tėvas, kalvis, kuris norėjo perduoti savo atžalai amato paslaptis, kaip tą padarė jo tėvas ir senelis. Pro Kesijos ausis niekada neprasprūsdavo akivaizdus nepasitenkinimas ir nusi-skundimai dėl mergaičių gausos.

Gal todėl, savotiškai mėgindama įtikti tėvams, ji elgėsi kaip padauža, įsiveldavo į peštynes, vaikščiodavo, plepėdavo ir dirbdavo su berniukais. Drauge su jais ganydavo gyvulius, melždavo karves, netgi dresiruodavo arklius. Telis Anseris, atšiaurus, senas galvijų aptvaro prižiūrėtojas, dažnai erzindavo berniūkščius, su kuriais ji plušėdavo, sakydamas, jog Kesija turi daugiau vyriškų charakterio savybių negu jie. Komentarai nepagelbėjo merginai laimėti populiarumo varžybų, tačiau ji nekreipė į tai dėmesio, didžiuduomasi pagyrimais.

Visgi Kesija jautėsi vieniša. Dėl tokios padėties iš dalies kaltas berniokiškas būdas - niekas nesiūlė lydėti jos į šokius, nė sykiu nepakvietė į pasimatymą. Tie keli vaikinukai, kurie *teikėsi* bendrauti su Kese, žvelgdavo į ją kaip į sau lygią, tiksliau, kaip į draugą. Kartais būdavo sunku klausytis jų šnekų apie patrauklias, akį prikausiančias mergaites, nepaisyti abejingos reakcijos į jos lytį, susitaikyti su tuo faktu, kad ji niekada netaps jų arba kitų vyrų pokalbių objektu.

Šiaip ar taip, mergiotiški žaidimai Kesijos irgi nežavėjo. Gal visa tai ir keltų susidomėjimą, jeigu ji būtų gražutė, seksuali ar simpatiška, galėtų pasididžiuoti didžiulėmis krūtimis bei sėdimąja, ko jai niekada nelemta turėti.

Laimei, dėl šios priežasties Kesijai neprisireikė dėvėti idiotišką, puošnių suknelių, kikenti veriančiu balseliu, su kitomis paikšlėmis mokykloje kuždėtis apie *fantastišką* berniuką iš trečios eilės, flirtuoti, apsipurkšti pigiais kvepalais, dažytis akis, skruostus, lūpas - jai visada atrodė, jog tai velniškai kvaila, netgi nesąžininga. Sunku suprasti, kodėl mergaitėms tenka taip gražintis, kai

berniukai gali nusipelnyti jų palankumą tiesiog išsimaudę vonioje.

Kesija niekuomet nesutarė su seserimis, kurios taip pat nepuoselėjo jai švelnių jausmų. Suprantama, šeimoje jaunyliams visą laiką kliūna nuo vyresniųjų. Tačiau vėliau, paaugus, abipusę antipatiją pakurstė faktas, jog merginai nerūpėjo nei seserys, nei šių rūpesčiai, ir jos tą žinojo. Ką gi, dabar Kesija jodinėjo arkliais, ganė bandas, melžė karves, tuo tarpu vyriausioji sesuo jau laukėsi antrojo vaiko, kita bandė pastoti pirmą kartą ir dirbo bendruomenės skalbykloje, o trečioji padėdavo ruošti ėdalą buliams ir rodė visiškai patenkinta gyvenimu. Na, ir *ambicijos*.

Šiuo metu Kesija tegalėjo galvoti apie savo ateitį. Ji sulaukė Pilnametystės, netrukus baigs vidurinę mokyklą, sieks aukštojo išsilavinimo arba imsis paskirto darbo, priklausomai nuo to, kaip pavyks susidoroti su galybe testų, kurie bus pateikti iš karto po Surašymo.

Ji visada mokėjo bendrauti su gyvūnais, ypač su arkliais, gražesniais, stipresniais ir gerokai ištikimesniais nei dauguma pažintų žmonių. Nieko

keista, jog tai pastebėjo vadinamos "egzistuojančios galios". Mergina norėjo užimti vieną iš dviejų laisvų vietų, skirtų veterinaro mokiniams. *Tuomet* ji parodys! *Tuomet* ji *visiems* parodys! Tikra profesija, pagarbą įkvepianti aukšta padėtis visuomenėje, puikus atlyginimas, gyvybiškai reikalingi įgūdžiai.

Tėvas darbavosi kūju virš geležies gabalo, kai ji įžengė į kalvę. Sustojusi Kesija minutę kitą žiūrėjo, kaip jis meistriškai suteikė formą iki raudonumo įkaitusiam metalo luitui, kurį vėliau švystelėjo į vandenį. Pastebėjęs ją tėvas susiraukė.

- Na, Kесе? Ar šiandieną paštininkas atnešė koją nors siuntinį?

Supykusi ant savęs mergina papurtė galvą.

- Atleisk, tėti. Aš... aš užmiršau su juo susitikti.

- *Ką?* Argi tu nenuėjai iki plento, kaip tau liepia?

- Taip, nuėjau, bet...

- Kas *bet*?

- Kelyje pamačiau gijoną, ir viskas pasaulyje man išdulkėjo iš galvos. Atleisk, tėti.

Tėvas atsiduso. Stambus, nepaprastai raume-ningas vyriškis juodais plaukais ir tankia barzda, iš pažiūros, tikras kalvis, kuo jis ir buvo, pasižymėjo ūmiu būdu ir nevengdavo užsiliepsnoti pykčiu. Švelnumą demonstruodavo nebent tada, kai apgirdavo. Kesija įsitempė pasirengusi atremti prakeiksmų papliūpą, bet šios nesulaukė. Kaip ir visiems Lekemo Užuovėjos gyventojams, tėvui, atsisveikinus su vaikyste ir pasiekus Pilnametystę, pačiam teko patirti Surašymą. Kad ir koks storžievis būtų dabar - jaunystėje garsėjo dar labiau nesuvaldomu liežuviu, - kalvis puikiai žinojo, jog, artėjant Surašymui, gijono vaizdas padarytų neišdildomą įspūdį ir jam. Juolab kad objektyviai save vertindamas Kesės tėvas nereikalaudavo iš kitų neįmanomų dalykų.

Užuot pradėjęs bartis jis paprasčiausiai tarė:

- Nesinervink. Šventoji Motina žino, kaip tu jautiesi.

Apimta palengvėjimo mergina nusprendė kažkaip ištaisyti savo klaidą, todėl atsakė:

- Gal nori, kad sugrįžčiau? Aš neprieštarauju. Vis vien neturiu ką veikti.

- Ne, nebūtina. Po valandos kitos pats prasi-
vaikščiosiu. Mūsų siuntinys, jei tik jis yra, niekur
nedings. Keliauk, pasilinksmink su draugais.

Pagalvojusi, jog krizė jau praeityje, ji nutarė iš-
naudoti keistai gerą tėvo nuotaiką.

- Ar galėčiau pasibalnoti Šlakių ir nujoti į mies-
tą? Man reikėtų sugrąžinti į Šventyklą kelias kny-
gas, paimti kitas.

Jis susimąstė. Įprastomis aplinkybėmis griežtai
uždraustų vienai keliauti į miestą, tačiau mergina
jau *pilnametė*, ir jei nesugebės savimi pasirūpin-
ti, tegul išsiaiškina tai kuo anksčiau.

- Taip, kodėl gi ne, - pagaliau atsiliepė tėvas. -
Gali neskubėti grįžti namo. Bet jei užsibūsi mies-
te, verčiau pernaktvok Šventykloje. Artėjant Sura-
šymui, gatves užplūsta minios. Juk tu nenori rizi-
kuoti savo kailiu, ar ne?

Dukra ryžtingai linktelėjo.

- Taip ir padarysiu. Pažadu.

Tiesą sakant, mieste žmonėms negrėsdavo be-
veik jokie pavojai, nebent jie patys užsimanydavo
žengti dvasinio nuopuolio keliu. Piliečių teises

budriai saugojo valstybė ir policija, kuri dar uoliau rūpinosi Pilnametystės nesulaukusių jaunikių priežiūra. Suprantama, jei kažkas, pasišalinęs iš Pagrindinės gatvės į skersgatvius, pradėdavo švaistytis pinigais arba panūsdavo amoralių paslaugų, jis tegalėdavo kaltinti save, Žinoma, jei išgyvendavo. Visgi, tiesą sakant, gatvėse būdavo pakankamai saugu netgi vėlyvą vakarą.

Deja, Lekemo Užuovėjos gyventojai užsitarnaudavo pilietybę tik po Surašymo. Todėl jaunuoliai, tokie kaip Kesija, sulaukę Pilnametystės prieš ritualą, neturėdavo teisės vadintis nei jaunikliais, nei piliečiais ir atsidurdavo akiratyje niekadėjų, trokštančių pasipelnyti iš dviprasmiškos jų padėties. Sklido gandai apie jaunus vaikus ir merginas, kuriuos grobikai laikydavo įkalintus per Surašymą bei registravimo momentą. Jeigu per Apšalinimo ritualą nepaminėti - tokia lemtis, beje, kur kas baisesnė už mirtį - jaunuoliai nepateikdavo prašymo gauti pilietybės, pagal įstatymą jie prarasdavo žmonių teises bei privilegijas ir tapdavo kažkieno nuosavybe kaip arkliai, karvės ar kiaulės, bent jau vyriausybės požiūriu. Grobikų

arba tą, su kuriais pagrobėjai sudarydavo sandėrį, nuosavybe. Jų netgi neregistruodavo Veterinarijos žinyboje kaip gyvulių. Įstatymas ir bažnyčia paremdavo aukos savininką, ir tokia apgailėtina visuomeninė padėtis išlikdavo nepakitusi visą gyvenimą.

Anot bažnyčios, viską nulemdavo Šventosios Motinos valia, kadangi Ji kurdavo pasaulio tvarką reguliuojančius dėsnius. Jei pakliuvai į grobikų rankas, vadinasi, praeitame gyvenime buvai padaręs kažką siaubinga, todėl privalėdavai paaukoti šį išpirkdamas savo kaltę. Nuo bausmės neįmanoma pasprukti, nes, mėgindamas jos išvengti, pasmerksi save kančioms visuose būsimuose gyvenimuose, kol atsikratysi blogiu. Kesei neteko savo akimis regėti nelaimėlių, tačiau ji žinojo, kad tokie egzistuoja - gijonai prekiaudavo tais žmonėmis tolimose Užuoventose, idant nesužadėtų su aukų šeimomis, kurioms galėjo kilti noras keršyti.....